

Kapitola č. 13: Nová cesta

"Tak co, vážení?" zeptal se Zip Lary a Kurtise.

Byla to chvíle, co dorazili do Surrey. Lara sebou zničeně hodila na pohovku v knihovně, Kurtis následoval jejího příkladu a posadil se na židli. Oba na sebe chvíli hleděli s vytřeštěnýma očima, nakonec ze sebe lovec démonů vypravil jednu souvislou větu.

"Croftová...tohle už NIKDY!"

Lara jen zavřela oči a přikývla. "Taky nijak netoužím po opakování."

Zase padlo ticho, které přerušilo až Winstonovo brblání. "Kdo má pořád uklízet tu krev?" Vešel do knihovny a zhroutil se. "Vždyť jste oba úplně na maděru!"

"A jak bys vypadal ty, kdyby ti za zády explodovalo auto?" zavrčela Lara. "Máme štěstí, že jsme ještě naživu. Au!" zasykla, když se pokusila se opřít o sedačku.

"Otoč se." řekl Kurtis, všiml si, že opěradlo taky zčervenalo, když se o něj Lara otřela.

Hodila po něm pohled O-to-se-postarám-sama. "Nehraj si na doktora. To bude v poho-"

"Stěží. A můžeš tam mít nějaké střepy. No tak, otoč se."

"Já..."

"Otoč se a tečka."

Lara sice utrousila něco o tvrdohlavosti a brzké smrti v tomto domě, přesto se ale poslušně otočila. Samozřejmě, byla zvyklá na spousty menších zranění, ale fakt byl, že jí ta záda dost bolela. Kurtis za ní zděšeně hvízdal.

"Panebože..."

Protočila oči. "Co zas?"

"Kde máš desinfekci, nějaké náplasti a obvazy?" ignoroval její předchozí otázku.

"Proč?"

"Protože ti chci zalepit pusu aby ses pořád neptala a nechala mě ti to ošetřit, proto!"

Potřásla hlavou a vzdala to, protože tenhle amík byl tvrdohlavější jak kdokoli, koho znala. "V koupelně napravo nad schody, pod umyvadlem." vzdychla.

"Dobře. A pojď tam taky, protože tady by se ty střepy a krev nemile odrazily na vzhledu místnosti. Opatrně vstaň..."

"Ježiš, nech toho, nejsem chromá!" štěkla, když se jí pokusil podepřít.

Nezabíjej, nezabíjej, to bude dobrý... "Dobrá. Chtěl jsem ti jen pomoci, tak se uklidni."

"Ach jo...gentleman...co může být horší..." vrčela, když šla do koupelny.

"Co může být horší? Třeba Zip v baletní sukni." zamumlal za ní Kurtis.

Vešli do koupelny, Lara se zhlédla v zrcadle. "Vždyť to je jen škrábnutí." pokusila se nějak smlouvat.

"Škrábnutí?! Zabijte ji někdo!" protočil oči Kurtis. "Tak si sundej ten top, stejně už vypadá jako kus hadru, dostal to naplno."

"Co?!"

"Počítáš s tím, že ti to zalepím a obvážu přes to triko?" povytáhl obočí.

"Ach jo. Nikdy nesmlouvej s logikou. Ale aby bylo jasno, tohle je NAPOSLEDY, co máš šanci mě takhle vidět. A otoč se."

"Dobrá, dobrá."

Jen co se otočil, rychle si přetáhla top přes hlavu, zaskučela bolestí, jak zavadila o pár střepů v ranách. Prohlédla si látku a musela uznat, že to vypadalo otřesně. Celá rozedraná, se stopami od krve. Hodila ji na zem a přikryla se alespoň zčásti ručníkem. Stejně se ale cítila nesvá.

"Už se můžeš otočit." oznámila.

Přistoupil k ní a prohlížel si rány. "Nechceš si s tím skočit k doktorovi? To je úděsný. Zvlášť tady na pravé lopatce..." přejel lehce prstem po zmiňovaném místě, Lara zasykla bolestí. "...tak moment, jdu vyndat ty střepy, to bude dost-"

Přikývla. "Bolet, to mi došlo. Tak už si s tím pospěš, jo?"

"Dle rozkazu lady," usmál se, očekával nějakou peprnou odpověď. Dočkal se.

"KDE JSEM SI NECHALA BROKOVNICE?!"

"Tak, dobré." vyčerpaně vydechl, když jí odstranil ze zad všechny střepy a vydesinfikoval jí všechny rány.

Opatrně se pohnula, sice jí všechno štípalo, ale rozhodně už to nebyla ta bodavá bolest, co pociťovala předtím. Usmála se. "Díky. Mimochodem, jak je možné, že ty nejsi proděravěný od hlavy až k patě?"

Vzdychl. "Kineze. Zaštitil jsem se. Chtěl jsem zaštitit i tebe, ale neviděl jsem tě, byla jsi moc daleko...a jak jsem se po tobě rozhlížel, propustil jsem kus té vlny k sobě." ukázal na pramínek krve, co mu stékal z čela. "Příjemné."

"Tomu věřím. Skloň se, ať se na to podívám."

"Hele, to je..."

"Zabiju tě na místě, jestli to neuděláš hned." pohrozila.

"OK, OK..."

Jak se natáhla, aby mu odhrnula vlasy z čela, spadl jí ručník, kterým se zabalila. Rychle se skrčila, sebrala ho ze země a znovu si ho přes sebe přehodilo. Její vražedný výraz dokonale rozesmál Kurtise.

"Nic jsi neviděl." řekla klidně.

"No...něco málo..."

"Neviděl. Tečka."

"Alespoň vím, co říct, když budeš mluvit o náhodách." zasmál se.

"Ha-ha. Tak jo, skloň se."

Zrovna, když mu prohlížela to zranění na hlavě, vpadl dovnitř Zip. Jeho pohled putoval od Lary zakryté ručníkem ke Kurtisovi, co byl kompletně rudý od smíchu. "Fíha, vážení...podívejte, pokud už chcete provádět takovéhle věci, zamkněte si."

"Panebože, Zipe, nebuď směšný. Co bychom tady asi tak mohli dělat?" štěkla na něj a přitáhla si ručník těsněji k tělu.

"Mám to **DETAILNĚ** popsat, co jste za tu dobu mohli dělat?"

"Ne a nic jsme nedělali." uťal ho rázně Kurtis. "A radši řekni, co jsi zjistil z toho medailonu."

"Nebude se ti to líbit."

"Tak to odneseš ty." usmála se Lara a rozhlížela se s výrazem Tady-někde-jsem-měla-sekeru.

"Super. Takže, pletl jsem se...ukazuje to na podzemí...ehm...fakt to chceš slyšet?" podíval se na ni zděšeně.

"Jo."

"No...Prahy..."

Kurtis vypadal, že bude zabíjet. "Ještě řekni, že tam právě odletěl Karel a Myers. To by mi dokonale zlepšilo náladu."

"To jsem chtěl právě říct." zamumlal Zip a otočil se, pro případ, že by musel hodně rychle utéct před dvěma rozzuřenými dobrodruhy.

"Děláš si legraci."

"Ne. Je to tak a vážně...já...asi...ehm...užijte si to tady spolu, já nechci být terč vaší touhy ublížit nevinnému." Poté vyběhl z koupelny a zmizel dole.

Oba dobrodruzi stáli jako přimražení, zírali na dveře. Byl div, že se dveře nerozpadly na prach. Pak se pomalu otočili, podívali se jeden druhému do očí. Jedno slovo. Sakra.

Lara si ani nevšimla, že jí znovu spadl ručník. Když jí ho Kurtis s nevinným výrazem podával, usmála se tak, že to vypadalo, že má stěvnní potíže a poděkovala mu.

"Do Prahy?" zeptala se tiše.

Vzdychl a pokrčil rameny. "Co jiného nám zbývá?"